

ние печелимъ една хубава сила. . . А сега чувамъ. . .

Гвоздиевъ. И ние, сме разочаровани. И се страхуваме отъ разцѣпление.

(Велина донася сладко и като почерпва всички излиза).

Запряновъ. Само за разцѣпление да не става дума. Бждете внимателни и нека не ви смущава какво писалъ този, какво казалъ онзи. . . Има драскачи, които анонимно подклаждатъ огъня.

Гвоздиевъ. Като Резбаровъ, напримеръ.

Алабашевъ. Кой Резбаровъ, бе?

Запряновъ. Този, когото преди нѣколко години осждиха за мошеничество, а сега е редакторъ на. . .

Гвоздиевъ. Ето защо е необходимо обществено мнение. Другаде такъвъ типъ не биха допуснали вестници да продава. А у насъ такива сж редактори.

Запряновъ. Нека поемемъ управлението, ще видите какво ще направимъ.

IV

Влиза Куна и предава една визитна картичка.

Запряновъ. (Като я прочита — хвърля картичката) Пфу-у!

Гвоздиевъ. (Прочелъ я и той). Възможно ли е това! (Чете гласно). „Искамъ да посетя очаквания министъръ на финансиитѣ за да дамъ въ вестника мнението ви за финансовото положение на страната. Ако ви е удобно приемерте вашия ученикъ: Резбаровъ“.

Алабашевъ. Това е възмутително!

Гвоздиевъ. (Скача нервно). Позволи ми